Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXV. — Wydana i rozesłana dnia 1. sierpnia 1903.

Treść: (№ 155—159.) 155. Obwieszczenie, dotyczące rozszerzenia prawa poboru cła c. k. pobocznemu urzędowi cłowemu II. klasy w Preßnitz *ad* Jöhstadt. — 156. Ustawa, dotycząca udzielenia gwarancyi państwowej kolei Zillerthalskiej. — 157. Rozporządzenie o zastosowaniu do konsularnych funkcyonaryuszów meksykańskich zasady najkorzystniejszych warunków. — 158. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości przepisy dodatkowe do porządku cechowniczego z dnia 19. grudnia 1872. — 159. Rozporządzenie, dotyczące certyfikatów stwierdzających pochodzenie cukru wywożonego z austryacko-węgierskiego obszaru cłowego.

155.

Obwieszczenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 9. lipca 1903,

dotyczące rozszerzenia prawa poboru cła c. k. pobocznemu urzędowi cłowemu II. klasy w Preßnitz ad Jöhstadt.

Poboczny urząd cłowy II. klasy w Preßnitz *ad* Jöhstadt otrzymuje upoważnienie do poboru cła dowozowego od starego żelaza i takiejże stali, połamanych i w odpadkach, Nr. t. 257, a to do ilości 30.000 *kg* w jednym transporcie.

Böhm wlr. **Call** wlr.

156.

Ustawa z dnia 15. lipca 1903,

dotycząca udzielenia państwowej gwarancyi kolei Zillerthalskiej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się rząd, żeby zapewnił spółce akcyjnej kolei Zillerthalskiej (Jenbach—Mairhofen) na okres najwyżej lat 75 gwarancyę czystego dochodu rocznego, równającego się wydatkowi potrzebnemu na oprocentowanie po 4 od sta i spłatę renty amortyzacyjnej pożyczki w imiennej sumie maksymalnej 900.000 K, która zaciągniętą być ma na częściowe pokrycie wydatku, potrzebnego dla powiększenia kapitału budowy wymienionej kolei, a to w ten sposób, że jeżeli czysty dochód roczny tej kolei nie dosięgnie zagwarantowanej jej kwoty brakującą kwotę dopłaci rząd.

Artykuł II.

Zapewnienie gwarancyi w artykule I określonej udziela się pod warunkiem, że zapewniona już w swoim czasie przez uksiążęcone hrabstwo Tyrolu subwencya krajowa w kwocie 200.000 K podwyższoną zostanie do kwoty 250.000 K, albo też że dalsza subwencya w kwocie 50.000 K w inny przez rząd zatwierdzony sposób zapewnioną zostanie. Subwencya powyższa złożoną być może w akcyach zarodowych spółki akcyjnej kolei Zillerthalskiej, utworzonej dla kolei lokalnej w mowie będącej, w którym to razie złożone walory według ich pełnej imiennej wartości obliczyć należy.

Artykuł III.

Przy wykonaniu artykułu I zastosować należy analogicznie postanowienia artykułu IV ustawy z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 33 z r. 1894, dotyczącej budowy kolei w dolinie nadybbsańskiej z tą jednak zmianą, że opłaty stemplowe od kuponów

mogą być wstawione w rachunek ruchu jako pozycya wydatkowa.

Tak samo wstawić można jako pozycyę wydatkową dodatki na zarząd, jakie ewentualnie zapłacić wypadnie za pożyczkę zaciągnąć się mającą, jakoteż i zwroty podatków i należytości uiścić się ewentualnie mające tej instytucyi finansowej, która pożyczkę udzieli.

Artykuł IV.

Wszelkie zmiany w prowadzeniu ruchu na kolei w mowie będącej, w czasie trwania państwowej gwarancyi czystego dochodu, podlegają zatwierdzeniu rządowemu.

Artykuł V.

Ustawa ta nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi kolei żelaznych i Memu Ministrowi skarbu.

W Ischlu, dnia 15. lipca 1903.

Franciszek Józef wł.r.

Koerber wlr. **Wittek** wlr.

Böhm wlr.

157.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 18. lipca 1903

o zastosowaniu do meksykańskich funkcyonaryuszów konsularnych zasady najkorzystniejszych warunków.

Na zasadzie ustawy z dnia 26. maja 1902, Dz. u. p. Nr. 108, którą upoważniono rząd do tymczasowego uregulowania stosunków handlowych i obrotowych, jakoteż stosunków konsularnych z Meksykiem i z uwagi na zawarte z rządem meksykańskim umowy, rozporządza się w porozumieniu z królewskim węgierskim rządem, że funkcyonaryusze konsularni meksykańscy tak pod względem dopuszczenia ich do urzędowania i należnych im przywilejów i uwolnień, jak i pod względem ich uprawnień w ogólności, a w sprawach spadkowych w szczególności, traktowani być mają na równi z funkcyonaryuszami konsularnymi narodu doznającego największej przychylności.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Koerber wlr. **Welsersheimb** wlr.
Wittek wlr. **Böhm** wlr.
Hartel wlr **Call** wlr.
Giovanelli wlr. **Piętak** wlr.

158.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 22. lipca 1903,

którem podaje się do wiadomości przepisy dodatkowe do ordynacyi cechowniczej z dnia 19. grudnia 1872, Dz. u. p. Nr. 171.

W wykonaniu ustawy z dnia 23. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 16 z r. 1872, którą zaprowadzono nową ordynacyę miar i wag, podaje się do wiadomości powszechnej następujący dodatek do ordynacyi cechowniczej z dnia 19. grudnia 1872, Dz. u. p. Nr. 171, wydany przez c. k. główną Komisyę miar i wag.

Postanowienia tego dodatku tyczące się dopuszczalności wydrążeń do tarowania w podtrzymywaczach szalek (talerzy) u wag górnoszalkowych (talerzowych) albo stołowych, nabywają mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia, postanowienia zaś tyczące się urządzeń do zatrzymywania (odciążania-puszczania) wag pomostowych z dniem 1. lipca 1904.

Wagi pomostowe, których urządzenia do zatrzymywania nie odpowiadają przepisom podanym poniżej w rozdziałach 1 i 2 dodatku, w szczególności do §u 29 *e* ordynacyi cechowniczej, można poddać ponownemu ocechowaniu jeszcze do dnia 31. grudnia 1906, przyczem jednak u tych wag, których urządzenia do zatrzymywania w ruchu swym tylko jednostronnie są ograniczone, musi być umieszczony wspomniany w rozdziele 4, ustępie 2 powołanego właśnie dodatku, przyrząd przez ocechowanie zabezpieczony, służący do uwidoczniania prawidłowego położenia pomostu i systemu dźwigni.

Call wlr.

Czterdziesty trzeci dodatek do Ordynacyi cechowniczej

z dnia 19. grudnia 1872.

Do §u 29 *e*.

O urządzeniach do zatrzymywania (odciążania, wolnego puszczania) u wag pomostowych.

1. Przyrządy do zatrzymywania (odciążania, wolnego puszczania) u wag pomostowych (por. § 29 *e* regulaminu cechowniczego) muszą odpowiadać następującym warunkom:

a) Ruch mechanizmu do poruszania przyrządu do zatrzymywania, a zatem i ruch systemu dźwigni tudzież pomostu musi być obustronnie ograniczony.

b) Położenie pomostu nie może ulegać zmianie, jeżeli mechanizm poruszający nie jest w ruchu;

w szczególności nie powinien pomost opadać sam przez się (automatycznie), gdy waga jest już nastawioną (do ważenia gotową).

c) Ruch pomostu, względnie systemu dźwigni musi zgadzać się ściśle z ruchem mechanizmu do poruszania; w szczególności przy odciążaniu wagi, opuszczenie niepowinno odbywać się skokami, jeżeli przyrząd do odciążania porusza się równomiernie.

d) Przyrząd do zatrzymywania nie powinien wywierać wpływu na ruch bujającej wagi; dla tego też przyrząd do zatrzymywania wtedy tylko może zostawać w związku z bujającemi częściami wagi, jeżeli przyrząd do odciążania sam także bez przeszkody wraz z niemi buja, a więc w tym czasie z żadnym stałym punktem po za mechanizmem wagi nie jest połączony.

2. Urządzenia do zatrzymywania, działające pod ciśnieniem hydraulicznem, pod ciśnieniem pary lub powietrza, dopuszczone być mogą aż do dalszego zarządzenia, od wypadku do wypadku za pozwoleniem c. k. głównej komisyi miar i wag.

Urządzenia tego rodzaju muszą zresztą odpowiadać także powyższym w ustępie 1, punkt *a)* do *d)* podanym warunkom ogólnym, a oprócz tego jeszcze szczególnym warunkom, z uwzględnieniem dotyczącej konstrukcyi przez c. k. główną komisyę miar i wag w każdym poszczególnym wypadku przepisanym.

3. Postanowienia te wchodzą w wykonanie z dniem 1. lipca 1904.

4. Wagi pomostowe, których urządzenia do zatrzymywania nie odpowiadają przepisom powyżej w ustępach 1 i 2 podanym, mogą być poddane pierwszemu sprawdzeniu jeszcze do 30. czerwca 1904, a ponownemu sprawdzeniu do 31. grudnia 1906.

Na tych jednak wagach, których urządzenie do zatrzymywania w ruchu swym tylko jednostronnie jest ograniczone, należy umieścić przyrząd, uwidoczniający w sposób w oczy wpadający, prawidłowe, do ważenia wymagane położenie pomostu, a temsamem także układu dźwigniowego, który to przyrząd przy sposobności urzędowego sprawdzania przez ocechowanie winien być zabezpieczony.

Do §u 30.

O dopuszczalności wydrążeń do tarowania w podtrzymywaczach szalek u wag górnoszalkowych (talerzowych) względnie stołowych.

Podtrzymywacze szalek (podstawy talerzowe) wag górnoszalkowych (z talerzami u góry) względnie stołowych, mogą być wykonane także dwudzielnie w ten sposób, że każda ich część zawierać będzie zamknięte wydrążenie na pomieszczenie materyału do tarowania.

Skoro obie części podtrzymywacza szalek zostaną złożone, nie powinno być z zewnątrz żadnego przystępu do wydrążenia na tarę; w tym celu obie części podtrzymywacza szalek złączyć należy szczelnie albo nitem przez obie te części przechodzącym, albo też przeprowadzoną przez nie w ten sam sposób śrubą, która jednak aż do wcięcia główki śruby i do powierzchni dotyczącego podtrzymywacza szalek musi być odpiłowaną.

Postanowienia Dodatku do §u 30 regulaminu sprawdzania miar i wag ogłoszonego obwieszczeniem Ministerstwa handlu z dnia 1. marca 1875, Dz. u. p. Nr. 17, tyczącego się umieszczania szalki do tarowania na jednym lub drugim talerzu wagi stołowej ma obowiązywać i nadal bez zmiany.

Niniejsze przepisy nie naruszają również wcale postanowień Dodatku do §u 30, ogłoszonego obwieszczeniem Ministerstwa handlu z dnia 30. sierpnia 1898, Dz. u. p. Nr. 153, według którego wagi stołowe także i po odjęciu obu szalek, jeżeli one odejmować się dadzą, dokładnie do poziomu wyrównywać się muszą, jak niemniej postanowień Dodatku do §§ów 27 i 30 regulaminu sprawdzania miar i wag, ogłoszonego obwieszczeniem Ministerstwa handlu z dnia 11. marca 1900, Dz. u. p. Nr. 58, tyczącego się materyału na szalki (talerze) równoramiennych wag drążkowych i wag stołowych górnoszalkowych (z talerzami u góry).

We Wiedniu, dnia 2. lipca 1903.

C. k. Główna Komisya miar i wag:

Tinter wlr.

159.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 30. lipca 1903,

dotyczące certyfikatów stwierdzających pochodzenie cukru, wywożonego z austryacko-węgierskiego obszaru cłowego.

W porozumieniu z interesowanemi królewskiemi węgierskiemi Ministerstwami obwieszcza, względnie rozporządza się co następuje:

Państwa, które przystąpiły do konwencyi brukselskiej, dotyczącej ustawodawstwa o cukrze, a wchodzącej w życie z dniem 1. września 1903, wymagają, aby przy czynności urzędowej odbywającej się przy imporcie cukru, wykazano jego pochodzenie.

W certyfikatach pochodzenie to stwierdzających, które nie mogą być wystawione później, jak w chwili wyjścia przesyłki z kraju, z którego cukier pochodzi, należy podać:

a) rodzaj i ilość cukru;

b) jakość, liczbę i znak pakunku (kolli);

c) pochodzenie i przeznaczenie cukru;

d) rodzaj środka transportu (kolej żelazna, okręt itd.);

e) czas trwania ważności certyfikatu, który nie może przekraczać jednego roku, nie wliczając w to czasu, w którym cukier złożony będzie na składzie w magazynie cłowym.

Certyfikaty dla cukru, przeznaczonego do wywozu z austryacko-węgierskiego obszaru cłowego, wydawać mają c. k. urzędy cłowe podług załączonego ·/. formularza. O ile chodzi o cukier, który przed dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia opuścił obszar cłowy, względnie wolne obszary Tryjestu i Fiume, mogą certyfikaty wyjątkowo wystawiać dodatkowo c. i k. konsulaty.

Od dnia ogłoszenia tego rozporządzenia obowiązane są kompetentne organy państwowe (urzędy cłowe albo zarządy magazynów w Tryjeście, względnie w Fiume) wszelki do wolnego obszaru albo do cłowej składnicy dla złożenia na składzie nadchodzący cukier, na podstawie towarzyszących mu papierów (dokumentów cłowych i frachtowych), tudzież znaków na opakowaniu (Kolli) w osobnej utrzymywać ewidencyi co do jego pochodzenia, aby na żądanie stron każdego czasu wydawać mogły potrzebne do wywozu certyfikaty pochodzenia.

Wszelka zmiana dotycząca cukru w ten sposób w ewidencyi utrzymywanego, dopuszczalną jest tylko za poprzedniem zgłoszeniem u organów wyżej wymienionych i pod kontrolą cłową.

Dla przesyłek, które przed tym terminem do złożenia na składzie nadeszły, wtedy tylko certyfikaty wydawać należy, jeżeli pochodzenie cukru do wywozu przeznaczonego z towarzyszących mu wspomnianych dokumentów i innych dowodów zupełnie wiarygodnie da się stwierdzić.

W myśl powyższych przepisów wydawać należy świadectwa pochodzenia na żądanie już od dnia ogłoszenia tego rozporządzenia.

Böhm wlr. **Call** wlr.

Certyfikat pochodzenia.

Niżej podpisany c. k. Urząd cłowy poświadcza niniejszem, że cukier, który jest przedmiotem dokumentu [1]) . . . . . wystawionego w [2]) . . . . . dnia [3]) . . . . do L. [4]) . . . . a który dnia dzisiejszego z przeznaczeniem do [5]) . . . . . wywieziono, z [6]) . . . . . pochodzi.

Posyłka ta składa się z [7]) . . . . . i zawiera [8]) . . . . . .

L. S.

[9]) . . . . . wlr.

---

[1]) Rodzaj (cłowy albo frachtowy) } dokumentu towarzyszącego.
[2]) Miejsce wystawienia
[3]) Data
[4]) Liczba
[5]) Kraj, do którego cukier przeznaczony i rodzaj transportowania (koleją żelazną, okrętem itd.).
[6]) Nazwa kraju, w którym cukier wyrobiono.
[7]) Rodzaj, liczba i znak opakowania (Kolli).
[8]) Jakość i ilość cukru.
[9]) Podpis przełożonego urzędu.